



A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Bf.II.626/2025. számú ügyben Szegeden, 2025. december 11. napján megtartott tanácsülésen meghozta a 6. sorszámú

í t é l e t e t:

Az emberölés büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt vádlott1 ellen indított büntetőügyben a *Szolnoki Törvényszék* 2025. július 3. napján kihirdetett *24.B.23/2025/11.* számú ítéletét *megváltoztatja*:

A vádlott terhére rótt magánlaksértés büntettét a Btk. 221. § (1) bekezdés 1. fordulat, (2) bekezdés a), c) pont és (4) bekezdés szerint, a garázdaság vétségét garázdaság *büntettének* [Btk. 339. § (1) bekezdés és (2) bekezdés d) pont] minősíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Szolnoki Törvényszék 24.B.23/2025/11. számú ítéletében vádlott1 vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntettének kísérletében [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont], magánlaksértés büntettében [Btk. 221. § (2) bekezdés a), c) pont] és garázdaság vétségében [Btk. 339.§ (1) bekezdés]. Ezért halmazati büntetésül 3 év börtön fokozatú szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztésből a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelek vonatkozásában. Elbírálta a bejelentett polgári jogi igényt és az ennek kapcsán felmerülő illeték, továbbá a felmerült bűnügyi költség megfizetésére kötelezte a vádlottat, megállapítva, hogy az ezen túlmenően felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a vádlott és védője a büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést.

[3] A védelmi fellebbezés írásbeli indoklására nem került sor.

[4] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.239/2025/5. számú átiratában indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg akként, hogy a vádlott

terhére megállapított magánlaksértés büntettét a Btk. 221. § (1) bekezdés 1. fordulat, (2) bekezdés a) és c) pont, (4) bekezdés szerinti magánlaksértés büntette kísérletének minősítse, egyebekben azt hagyja helyben.

[5] A vádlott és védője által a Büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Be.) 583. § (3) bekezdés a) pontja szerint került sor a fellebbezés bejelentésére kizárólag a kiszabott büntetés enyhítése érdekében, így az ítéltábla a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjában írt korlát között a Be. 590. § (3) bekezdése és (5) bekezdés a), d) pontjai, az (5a) bekezdése, valamint a (7) bekezdése alapján korlátozottan bírálta felül.

[6] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem valósított meg olyan, a Be. 607. § (1) bekezdése és a Be. 608. § (1) bekezdése – abszolút –, illetve a Be. 609. § (1) bekezdése szerinti – relatív – eljárási szabálysértést, amely hatályon kívül helyezést eredményezne, ezáltal az ügy érdemi elbírálását kizárná.

[7] A Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjára tekintettel a másodfokú bíróság nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, és határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

[8] Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és nem merült fel olyan körülmény, amely felmentésre vagy az eljárás megszüntetésére vezetne.

[9] A vádlott terhére rótt cselekmények minősítése túlnyomó részt törvényes.

[10] Az élet elleni bűncselekmény esetében helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a használt eszközre, az alkalmazott erő kifejtés mértékére, a támadott testtájékra és az emberölés előre kiterveltségére figyelemmel a vádlottnak a sértett halálára irányuló egyenes szándéka megállapítható, és megfelelően indokolta azt is, hogy miért áll fenn az előre kitervelten történő elkövetés mint minősítő körülmény.

[11] Ennek kapcsán az elsőfokú ítélet 4. oldal második bekezdésében kifejtett jogi indokolást az ítéltábla pontosította. Az elsőfokú bíróság e bekezdés utolsó mondatában azt fejtette ki, hogy a vádlott magatartása alkalmas volt a ténylegesen keletkezettnél súlyosabb, akár életveszélyes sérülés okozására. Azonban – mint ahogyan ugyanezen bekezdés előző mondataiból is kiderül – helyesen a vádlott szándéka a sértett halálára, tehát ölésre irányult, és az általa kifejtett ütés volt alkalmas életveszélyes sérülés okozására.

[12] A vádlott terhére rótt magánlaksértés büntette minősítése kapcsán az ítéltábla az alábbiakat állapította meg.

[13] Az irányadó tényállás szerint a vádlott a sértett tényleges tartózkodási helyét képező lakóház előtti utcai közterületen kézzel ráütött a lakóingatlan utcára nyíló ablakának lehúzott redőnyére, amely ütés következtében a redőny mögötti ablaküveg betört, majd a vádlott ez követően a kerítésen át bemászott az udvarra, az ott lakó ingatlantulajdonos sértett1, valamint az ingatlanban jogszerűen tartózkodó személyek engedélye nélkül. Az ingatlan udvarára történő jogtalan behatolást követően pedig betörte a konyha ablak és a bejárati ajtó üvegbetétjét is.

[14] Ez alapján megállapítható, hogy a magánlaksértés befejezett, hiszen az elkövetési magatartás megvalósult azzal, hogy a vádlott az ingatlan udvarára jogtalanul behatolt. Ugyanakkor még az ingatlanba történő behatolás folyamatban volt, a jogtárgy elleni támadás nem fennállt, amikor a vádlott az udvar után a lakóingatlanba is behatolt és ennek során dolog elleni erőszakot alkalmazva betörte a konyha ablak és a bejárati ajtó üvegbetétjét.

[15] A magánlaksértés esetében az erőszaknak nem kell célzatosnak lennie, mivel a vádlott fenti magatartása a lakásba való bemenetelt is elősegítette, így a magánlaksértés erőszakkal megvalósítása is megállapítható (BH2003. 50.).

[16] Mindezekre figyelemmel a vádlott terhére rótt magánlaksértés büntetettét az ítéletábra a Btk. 221. § (1) bekezdés 1. fordulata, (2) bekezdés a), c) pontja és (4) bekezdés szerint minősítette.

[17] Így az ítéletábra nem értett egyet azon fellebbezési állásponttal, amely szerint a magánlaksértés büntetettének kísérlete valósult meg, tekintettel arra, hogy az irányadó tényállás alapján a fentiekben kifejtettek szerint a cselekmény a jogtalan behatolással befejezetté vált, az pedig, hogy az erőszak kifejtése nem volt célzatos, nem jelenti a magánlaksértés erőszakkal megvalósított alakzatának kísérlete szerinti minősítést.

[18] Bár az elsőfokú bíróság maga is megállapította a magánlaksértés tekintetében a felfegyverkezve történő elkövetést, ugyanakkor annak a Btk. 459. § (1) bekezdés 6. pontjában foglalt jogszabályi alapjára nem hivatkozott.

[19] A vádlott terhére rótt garázda cselekmény tekintetében helyesen hivatkozott arra az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján, hogy a vádlott a vasrudat már akkor is magánál tartotta, amikor kézzel ráütött a lakóingatlan utcára nyíló ablakának lehúzott redőnyére. Tévesen következtetett ugyanakkor arra, hogy a vádlott tekintetében csupán a garázdaság alapesete állapítható meg arra figyelemmel, hogy a vádlottnál a vasrúd nem speciális célzattal, az ellenállás leküzdésére vagy megakadályozása érdekében volt. Megállapítható volt ugyanis, hogy a vádlott a vascsövet a sértett megölése érdekében vitte magával, az pedig, mint ahogy korábban a magánlaksértés kapcsán az elsőfokú bíróság már kifejtette, az élet kioltására alkalmas volt, így a felfegyverkezve történő elkövetés a garázdaság esetében is megállapítható az alábbiak szerint.

[20] A Btk. 459. § (1) bekezdés 6. pontjában foglalt értelmező rendelkezés szerint felfegyverkezve az követi el a bűncselekményt, aki az ellenállás leküzdése vagy megakadályozása érdekében az élet kioltására alkalmas eszközt tart magánál. E rendelkezés tehát a felfegyverkezve elkövetést nem korlátozza arra az esetre, ha az elkövető a fegyvert használja is, elég, ha azt magánál tartja. Az élet kioltására alkalmas eszköz használata tehát a súlyosabb minősítésnek nem előfeltétele. A Btk. 459. § (1) bekezdésének 6. pontjában foglalt meghatározás szerint az elkövető a fegyvert az ellenállás leküzdése vagy megakadályozása érdekében tartja magánál. Az „érdekében” kitétel tartalmilag céltudatosságra utal, aminek megállapításánál az elkövető szándékára is figyelemmel kell lenni (Kúria 24. BK vélemény).

[21] Mindezek alapján tehát nincs szükség arra, hogy az élet kioltására alkalmas eszközt az elkövető használja, elegendő az, hogy az ellenállás leküzdése vagy megakadályozása érdekében azt magánál tartja, a felhasználás már többlet magatartás. Jelen esetben az elkövető szándéka a sértett életének kioltására irányult, ezért vitte magával a vasrudat, annak azonban nincs jelentősége, hogy azt nem a garázdaság során akarta felhasználni, így magatartásában a felfegyverkezve történő elkövetéshez szükséges céltudatosság is megállapítható.

[22] Mindezekre figyelemmel az ítéletábra a vádlott terhére rótt garázdaság vétségét a Btk. 339. § (1) bekezdés és (2) bekezdés d) pontja szerinti garázdaság büntetettének minősítette.

[23] A büntetés kiszabása során értékelhető körülményeket az elsőfokú bíróság szinte teljeskörűen feltárta. További enyhítő körülményként kell értékelni a cselekmény elkövetése óta bekövetkezett időmúlást.

[24] Törvényesen jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott vonatkozásában a büntetési célok a büntetés kiszabási körülményekre is figyelemmel csupán szabadságvesztés büntetés kiszabásával érhetőek el. Helytállóan hivatkozott arra is, hogy a bűncselekmények halmazata alapján az irányadó büntetési tételkeret középértéke 17 év 6

hónap szabadságvesztés. Az e körben adott indokolását az ítéltábla kiegészítette a Btk. 81. § (2) és (3) bekezdésére történő hivatkozással.

[25] A kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamának megállapítása körében megfelelően hivatkozott arra az elsőfokú bíróság, hogy a Btk. 17. § (2) bekezdésében foglaltak szerint a büntetés korlátlan enyhítésére nyílik lehetőség, ugyanakkor ennek alkalmazása az általa felhívott helyes okok alapján nem indokolt. Az e körben kifejtett indokolást az ítéltábla mindenben osztotta.

[26] Helyesen alkalmazta az elsőfokú bíróság az ún. kétszeres enyhítést, s annak nem teljeskörű kimerítésével törvényesen és arányosan állapította meg a szabadságvesztés tartamát.

[27] Helytállóan rendelkezett az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés büntetés eggyel enyhébb fokozatban történő végrehajtásáról is, hiszen azt a vádlott egészségi állapota indokolta, az e körben adott jogi indokolásából az ítéltábla a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontjára utalást mellőzte.

[28] Törvényesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott a szabadságvesztésből feltételes szabadságra nem bocsátható.

[29] Helytállóan jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a szabadságvesztésre ítélt vádlott méltatlan a közügyekben való részvételre, így vele szemben közügyektől eltiltás kiszabás alkalmazása szükséges, annak tartamát is arányosan állapította meg.

[30] Az ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek voltak.

[31] A fent kifejtettekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig mivel az egyéb rendelkezései törvénynek megfelelőek a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[32] Az ítélettel szemben a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése értelmében nincs helye fellebbezésnek.

Szeged, 2025. december 11.

dr. Mezölaki Erik s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Pócs Teodóra s.k.

előadó bíró

dr. Halász Edina

bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.626/2025/6. számú ítélete és a Szolnoki Törvényszék 24.B.23/2025/11. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerőre emelkedett.

Szeged, 2025. december 11.

Szegedi Ítéltábla
2.Bf.626/2025/6

5

dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke